

Het verdriet van Jezus

*Meditatie ds. Gerard Rinsma zondag 6 november 2016
23e zondag na Trinitatis*

Profetenlezing: Jesaja 1:18-26
Evangelielezing: Lucas 19:41-48

Gemeente van Onze Heer Jezus Christus, lieve mensen

Weet u, het is eigenlijk een uniek moment, dat tegelijk met mij en vele andere predikanten ook minister-president Mark Rutte vandaag een preek houdt. in de Duinzichtkerk in Den Haag. Ik heb dat van de officiële site van de rijksoverheid¹, maar jammergenoeg kon ik niet ontdekken of de premier zich ook aan het rooster houdt en vandaag dan ook tranen van Jezus tegenkomt. Want dat hebben we toch goed gehoord, dat Jezus huilt. Toen hij Jeruzalem voor zich zag liggen, begon hij te huilen over het lot van de stad.² En u wilt het misschien niet geloven maar in de oudheid was deze zin uit het evangelie geschrapt.³ Omdat het niet paste in het beeld dat ze van Jezus hadden. Uit angst zei bisschop Epiphanius, die in vierde eeuw n.C ketterijen te lijf ging. ⁴ een huilende Jezus, een huilende Heiland, paste

¹ Minister-president Rutte verzorgt de 'Preek van de Leek' Nieuwsbericht | 03-11-2016 | 15:24

Minister-president Rutte verzorgt op zondag 6 november de zogenoemde 'Preek van de Leek' in de Duinzichtkerk in Den Haag. Tijdens de 'Preek van de Leek' geeft 'de leek' een beschouwing over een onderwerp dat hem of haar bezighoudt. De minister-president buigt zich over de vraag wat geloof voor hem betekent en voor de Nederlandse samenleving. Diverse kerken in het hele land hebben zich aangesloten bij het initiatief 'Preek van de Leek'. De minister-president is dan ook niet het enige kabinetslid dat een kerkelijke gemeente toespreekt: op 27 november is minister Ploumen te horen in de Kloosterkerk in Den Haag. Via kerkomroep.nl wordt de 'Preek van de Leek' integraal uitgezonden.

² Lucas 19:41

³ George Haydock's Catholic Bible Commentary: He wept. St. Epiphanius tells us, that some of the orthodox of his time, offended at these words, omitted them in their copies, as if to shed tears, were a weakness unworthy of Christ: but this true reading of the evangelist is found in all copies, and received by all the faithful; and the liberty which those who changed them took, was too dangerous ever to be approved of by the Church. Neither do these tears argue in Jesus Christ any thing unworthy of his supreme majesty or wisdom. Our Saviour possessed all the human passions, but not the defects of them. The Stoics, who condemned the passions in their sages, laboured to make statues or automata of man, not philosophers. The true philosopher moderates and governs his passions; the Stoic labours to destroy them, but cannot effect his purpose. And when he labours to overcome one passion, he is forced to have recourse to another for help. (Calmet) --- Our Saviour is said to have wept six times, during his life on earth: 1st, At his birth, according to many holy doctors; 2ndly, at his circumcision, according to St. Bernard and others; 3rdly, when he raised Lazarus to life, as is related in St. John, chap. xi.; 4thly, in his entry into Jerusalem, described in this place; 5thly, during his agony in the garden, just before his apprehension, when, as St. Luke remarks, (Chap. xxii.) his sweat was as drops of blood trickling down upon the ground; and 6thly, during his passion, when he often wept, on account of his great distress of mind, occasioned principally by the knowledge he had of the grievousness of men's sins, and the bad use they would make of the redemption he was, through so many sufferings, procuring for them. (Dionysius)

⁴ zie Eberhard Jungel: predigten 2 2003, pgi 81

https://nl.wikipedia.org/wiki/Epiphanius_van_Salamis Epiphanius van Salamis (Grieks: Ἐπιφάνειος Κύπρου) (Besanduk bij Eleutheropolis, ca. 310-315 - op zee, 12 april 403) was bisschop van Salamis, heresioloog en kerkvader.

Epiphanius werd als zoon van joodse ouders geboren in Judea. Hij bekeerde zich tijdens zijn jeugd tot het christendom en vertrok naar Egypte, waar hij ging leven als monnik. Hier kwam hij ook in contact met volgelingen van de gnosticus Valentinus. Na enkele jaren, rond 333-335, keerde Epiphanius terug naar Palestina om er - twintig jaar oud - een eigen klooster te stichten. De bisschop van Eleutheropolis wijdde hem tot priester, waarna Epiphanius dertig jaar lang leiding gaf aan de kloostergemeenschap.

In 367 werd Epiphanius bisschop van Salamis op Cyprus. Het kloosterwezen werd er door Epiphanius geïntroduceerd. Hier ontwikkelde hij zich ook tot een vruchtbaar en erudiet schrijver in zijn strijd tegen uiteenlopende ketterijen. Zijn pijlen waren voornamelijk gericht tegen Origenes, die hij beschouwde als de werkelijke grondlegger van het conflict rond de ariane heresie. Hij overtuigde Hiëronymus van zijn gelijk, die daarop openlijk

niet in de glorieuze opmars van het christendom. De tranen van Jezus paste niet bij het beeld van de sterke man, die Constantijn in 314 de overwinning had bezorgd. En klopt het dat we ook nu nog steeds tranen een teken van zwakheid vinden. Meer iets wat bij vrouwen hoort dan bij mannen. En toch blijken wereldleiders wereldleiders regelmatig tot tranen toe geroerd. Obama, geroerd door opnieuw een schietpartij; Bill Clinton bij de herdenking van de aanslag in Oklahoma City,⁵ Hillary Clinton in 2008, toen ze werd gevraagd hoe ze het volhield. ⁶ "I just don't want to see us

afstand nam van de ideeën van Origenes en brak met Rufinus van Aquilea en Johannes van Jeruzalem. Mede ten gevolge van de aanval van Epiphanius op Origenes werden de opvattingen van de laatste in 553 op het Concilie van Constantinopel II tot ketters verklaard.

https://en.wikipedia.org/wiki/Epiphanius_of_Salamis

He gained a reputation as a strong defender of orthodoxy. He is best known for composing the Panarion, a very large compendium of the heresies up to his own time, full of quotations that are often the only surviving fragments of suppressed texts. According to Ernst Kitzinger, he "seems to have been the first cleric to have taken up the matter of Christian religious images as a major issue", and there has been much controversy over how many of the quotations attributed to him by the Byzantine Iconoclasts were actually by him. Regardless of this he was clearly strongly against some contemporary uses of images in the church. Panarion[edit]

His best-known book is the Panarion which means "medicine-chest" (also known as *Adversus Haereses*, "Against Heresies"), presented as a book of antidotes for those bitten by the serpent of heresy. Written between 374 and 377, it forms a handbook for dealing with the arguments of heretics.

It lists, and refutes, 80 heresies, some of which are not described in any other surviving documents from the time. Epiphanius begins with the 'four mothers' of pre-Christian heresy – 'barbarism', 'Scythism', 'Hellenism' and 'Judaism' – and then addresses the sixteen pre-Christian heresies that have flowed from them: four philosophical schools (Stoics, Platonists, Pythagoreans and Epicureans), and twelve Jewish sects. There then follows an interlude, telling of the Incarnation of the Word. After this, Epiphanius embarks on his account of the sixty Christian heresies, from assorted gnostics to the various trinitarian heresies of the fourth century, closing with the Collyridians and Messalians.[11]

While Epiphanius often let his zeal come before facts – he admits on one occasion that he writes against the Origenists based only on hearsay (Panarion, Epiphanius 71) – the Panarion is a valuable source of information on the Christian Church of the fourth century. It is also an important source regarding the early Jewish gospels such as the Gospel according to the Hebrews circulating among the Ebionites and the Nazarenes, as well as the followers of Cerinthus and Merinthus.[12]

One unique feature of the Panarion is in the way that Epiphanius compares the various heretics to different poisonous beasts, going so far as to describe in detail the animal's characteristics, how it produces its poison, and how to protect oneself from the animal's bite or poison. For example, he describes his enemy Origen as "a toad noisy from too much moisture which keeps croaking louder and louder." He compares the Gnostics to a particularly dreaded snake "with no pangs." The Ebionites, a Christian sect that followed Jewish law, were described by Epiphanius as "a monstrosity with many shapes, who practically formed the snake-like shape of the mythical many-headed Hydra in himself." In all, Epiphanius describes fifty animals, usually one per sect.[13]

⁵ <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3045757/Hundreds-gather-mark-20-years-Oklahoma-City-bombing.html>

Bill Clinton wipes tears from his eyes and hails Oklahoma as 'an example for the world' on 20th anniversary of Oklahoma City bombing Bill Clinton was president at the time of the bombing on April 19, 1995 Car bomb killed 168 people including 19 toddlers in federal building Clinton spoke to survivors, victims' families, and citizens to applaud the city He hailed Oklahoma as an example for the world in face of terrorism.

⁶ <https://totallyfemale.wordpress.com/tag/hillary-clinton-crying/>

A lot of people, and particularly the press, have been overly fascinated with Hillary Clinton's moist-eyed moments on the campaign trail, especially her tear-eyed face in January when she was faced with the prospect of losing New Hampshire to Obama. Immediately after the primary analysts flocked to the talk shows to debate whether or not the tears could possibly have been real. One man wrote, "Man or woman, it scares me to think that if the pressure of losing a state is going to make her cry, what'll she do when we're in danger of losing our future?"

fall backward as a nation,” she said, as her eyes filled with tears. “I mean, this is very personal for me. Not just political. I see what’s happening. We have to reverse it.

En onlangs nog Michelle Obama ⁷ in een reactie op de grove en gore toesprekingen van Donald Trump. “This is not how somebody who wants to

While making a campaign appearance in New Hampshire in 2008, Hillary Clinton was asked how she gets out the door every day to run for president. After delivering a joke or two, then-Senator Clinton got very emotional. “I just don’t want to see us fall backward as a nation,” she said, as her eyes filled with tears. “I mean, this is very personal for me. Not just political. I see what’s happening. We have to reverse it.” Many pundits believe Clinton’s weeping helped her win that primary and Maureen Dowd asked in a column, “Can Hillary Cry Her Way Back to the White House?”

⁷ <http://www.thedailybeast.com/articles/2012/11/10/10-politicians-who-turned-on-the-tears-in-public-from-obama-to-muskie.html>

10 Politicians Who Turned on the Tears in Public From Obama to Muskie

President Obama cried this week while thanking campaign workers in Chicago.

At the 2012 Democratic National Convention, Bill Clinton noted that Barack Obama was “cool on the outside, but burning for America on the inside.” And every once in awhile, that fire is dampened by tears. In 2008, on the day before the presidential election, Obama cried at a campaign stop while discussing his grandmother, who had just died. Four years later, once again on the final day of campaigning, the president got a little weepy again—from the exact same eye as 2008. And on Wednesday, while thanking his staff in Chicago after his election victory, the commander in chief got very emotional. “What you guys have done means the work that I’m doing is important,” the president said, wiping away tears. “And I’m really proud of that. I’m really proud of all of you.” <http://www.vanityfair.com/news/2016/10/michelle-obama-donald-trump-speech> BY ABIGAIL TRACY

OCTOBER 13, 2016 4:02 PM

“ENOUGH IS ENOUGH”: MICHELLE OBAMA TEARS INTO TRUMP IN DEVASTATING SPEECH

Her voice shaking, the First Lady dismantled every one of Trump’s excuses for his behavior toward women.

By Mel Evans/AP/Rex/Shutterstock.

In an emotionally powerful speech Thursday, First Lady Michelle Obama issued a blistering critique of Donald Trump, dismantling each of the excuses the Republican presidential nominee and his surrogates have presented in defense of his licentious sexual comments and alleged predatory behavior toward women.

“I can’t believe that I am saying that a candidate for president of the United States has bragged about sexually assaulting women, and I can’t stop thinking about this. It has shaken me to my core in a way that I couldn’t have predicted,” Obama said, referring to the recently surfaced audio recording of a lewd 2005 conversation between Trump and then Access Hollywood personality Billy Bush, during which Trump is heard boasting about groping women without their consent.

“This is not something that we can ignore. It’s not something we can just sweep under the rug as just another disturbing footnote in a sad election season, because this was not just a lewd conversation, this wasn’t just locker-room banter,” she said during an emphatic speech at a campaign event Thursday, in New Hampshire, less than one week after The Washington Post first released the tape. In the past 24 hours, some half-dozen women have come forward with allegations of inappropriate sexual behavior by the real-estate billionaire, including accounts of groping women he had barely met, and watching underage girls change backstage at the Miss Teen USA pageant, which Trump used to own.

Obama called out Republicans who continue to support Trump, characterizing their failure to renounce the G.O.P. nominee as a moral crisis. “This is not normal. This is not politics as usual. This is disgraceful. It is intolerable. And it doesn’t matter what party you belong to—Democrat, Republican, Independent—no women deserve to be treated this way. None of us deserves this kind of abuse,” she said. “I know it’s a campaign, but this isn’t about politics. It’s about basic human decency. It’s about right and wrong, and we simply cannot endure this or expose our children to this any longer, not for another minute, and let alone four years.”

The Trump campaign has downplayed the real-estate mogul’s remarks over the past week, describing them as “locker-room banter.” But Obama rebuked that defense. “To dismiss this as everyday locker-room talk is an insult to decent men everywhere,” she said. “This is not how somebody who wants to be president of the United States behaves. Because let’s be very clear, strong men, strong men, men who are truly role models don’t need to put down women to make themselves feel powerful.”

be president of the United States behaves. Because let's be very clear, strong men, strong men, men who are truly role models don't need to put down women to make themselves feel powerful."

En u zou het misschien niet denken maar ook Poetin en Erdogan schijnen in het openbaar wel eens gehuild te hebben. Alleen van Donald Trump - en dat vind ik veelzeggend – zijn er geen tranen bekend. Nergens een foto van een moment waarop hij geroerd of geraakt is. Zoals er ook geen tranen bekend zijn van Mussolini of Hitler. Het zou vloeken met hun een imago van sterke man, die onder alle omstandigheden stoïcijns moest blijven.

Een van hen, Epictetus⁸, schreef een klein boekje, waarin hij leerde dat je op alles gelaten moest reageren, door niets je uit je evenwicht laten brengen, en leed en verdriet als het ware wegedeneren. "Indien ge gesteld zijt op een aarden pot", zo schrijft hij, "bedenk dan: 'Ik ben gesteld op een aarden pot.' Want wanneer de pot breekt, zult ge niet in verwarring worden gebracht. Indien ge uw kind of uw vrouw innig omhelst, bedenk dan dat ge een mens omhelst. Dan zal ook zijn sterven u niet in verwarring brengen."⁹ Op eenzelfde manier probeert Hugo de Groot zijn vader te troosten na het overlijden van zijn dochter. Ach vader, nu hoeven we geen echtgenoot meer voor haar te zoeken. En Vondel zijn vriend bij het verlies van zijn zoon: Benijd uw zoon de hemel niet.¹⁰

Ik heb de laatste weken gemerkt dat ik geen stoïcijn ben.

⁸ Epictetus (Grieks: Ἐπικτήτος) was een Stoïcijns filosoof uit de 1e eeuw na Chr.; hij leefde van 50 tot ca. 130 na Chr. Samen met andere Romeinse filosofen als Seneca en Marcus Aurelius behoorde Epictetus tot de leidende figuren in de stoïsche filosofie in de eerste eeuwen na Christus.

Epictetus' ethische opvattingen zijn opmerkelijk consistent en krachtig en zijn onderwijsmethodes zeer effectief. Epictetus hield zich vooral bezig met integriteit, zelfdiscipline en persoonlijke vrijheid, die hij bepleitte door van zijn studenten te eisen dat zij twee centrale ideeën grondig onderzochten: de eigenschap die hij "wilsbesluit" (prohairesis) noemde en het juiste gebruik van indrukken (chrēsis tōn phantasiōn).

Epictetus onderwees dat filosofie niet slechts een theoretische discipline is, maar een levenswijze. Epictetus geloofde dat alle externe gebeurtenissen door het lot worden bepaald en mensen daar dus geen invloed op hebben; we zouden alles wat gebeurt kalm en nuchter moeten accepteren. Maar eenieder is wel verantwoordelijk voor zijn eigen daden, die we door strenge zelfdiscipline zouden moeten onderzoeken en beheersen.

Hij werd als Griekse slaaf uit Hiërapolis (zuidwest-Anatolië) naar Rome gebracht waar hij slaaf werd van Epaphroditus, een belangrijke bestuurder aan het hof van Nero. In Rome studeerde hij bij Musonius Rufus, een Romeinse senator en stoïsche filosoof die met tussenpozen onderwees in Rome. Na zijn vrijlating onderwees Epictetus zelf in Rome. Epictetus werd waarschijnlijk in 89 verbannen uit Rome, vanwege het edict van Domitianus die alle filosofen uit Italië verbande. Hierna onderwees Epictetus in Nikopolis (noordwest-Griekenland), de filosofie van de Stoa, in een door hem gestichte school.

Zelf heeft Epictetus niets geschreven, maar zijn leerling en bewonderaar Arrianus heeft acht boeken leergesprekken (διατριβαί [diatribai], Latijn Dissertationes, Engels Discourses, Duits Lehrgesprächen, Frans "Entretiens") van Epictetus samengesteld; daarvan zijn vier boeken bewaard gebleven. Ook stelde Arrianus het Handboekje (Encheiridion) samen: een verzameling van 53 citaten van Epictetus. De praktische adviezen die hierin worden gegeven, worden ook nu nog de moeite waard gevonden.

Daarnaast zijn nog enkele fragmentarische en twijfelachtige teksten van Epictetus bewaard gebleven.

⁹ Epictetus, Encheiridion

¹⁰ Over Troosten en verdriet, Ter Horst, pg, 71-72

Ook Jezus was geen stoïcijner. Iemand die het noodlot gelaten aanvaardde en zonder emoties zijn lot op zich nam. Juist niet, want als we belijden dat Jezus naast zoon van God ook echt mens is geweest, dan heeft hij ook onze gevoelens gekend en gehad.

*Als Jezus echt een mens is geweest
en als mensen onder ons heeft geleefd,
als hij onze ogen heeft gehad,
dezelfde oren en eenzelfde hart,
Zou hij dan niet met medelijden
daarmee net zo naar ons staan kijken.*

Jezus huilt en klaagt niet vaak. Dagelijks spreekt, ziet, hoort, roept, vraagt, geneest, loopt hij. Maar dat hij in tranen uitbarst, staat slechts een paar keer opgetekend. Deze schaarse momenten waarop hij wel huilt, geven inzicht in wie Jezus is. Wat raakt hem? Waarom weent hij? Hier bij Lucas - en alleen bij hem - lezen we dat Jezus huilt over de ondergang van de stad. Vlak bij de stad neemt Jezus plaats op een ezeljong, dat op zijn verzoek door de leerlingen is opgehaald. Terwijl hij de stad binnentrijdt, onder gejuich en met groot eerbetoen, zingt de menigte. En als hij daarop wordt aangesproken door de farizeeën, antwoordt Jezus: ik zeg u, als zij zich stilhouden, zullen de stenen het uitschreeuwen.¹¹ Kunnen stenen schreeuwen? Ja, zij kunnen pijn en lijden uitdrukken. Zij roepen zonder mond. Hun taal is enkel verstaanbaar via de ogen, want Jezus doelt op de stenen die in puin liggen. Meteen na deze woorden maakt Jezus de rit op een ezel. Hij ziet de stad liggen, voor zich uit. En op dat moment gebeurt er wat met hem. Het beeld van het geliefde Jeruzalem treft zijn netvlies. En hij begint te huilen en zegt: als je maar herkent op deze dag, ja jij!, was tot vrede leidt! - nú is het nog verborgen voor je ogen.¹² Het is een merkwaardig tafereel! De bejubelde koning op een ezeljong - symbool van macht in eenvoud en door dienstbaarheid - barst in tranen uit bij het zien van de stad Jeruzalem!¹³ Waarom huilt hij over

¹¹ Luc. 19:40

¹² Lucas 19:42

¹³ Joss Stone is in tranen uitgebarsten tijdens een optreden. De Britse soulzangeres droeg het nummer '(You make me feel like a) Natural woman' op aan haar moeder. Joss Stone is in tranen uitgebarsten tijdens een optreden. De Britse soulzangeres droeg het nummer '(You make me feel like a) Natural woman' op aan haar moeder. "Dit is het liedje dat ik tijdens mijn eerste eerste auditie zong", zei Stone volgens de Britse krant Daily Mirror tijdens een concert in Londen.

de stad, want zie haar daar liggen met haar schitterende witte gebouwen, haar solide muren en in haar midden de tempel. Zo te zien doet zij haar naam, stad van sjaloom, toch eer aan? Maar Jezus ziet kennelijk verder dan de buitenkant en het moment. Hij ziet als profeet: er komt een catastrofe aan, stad en tempel ziet hij veranderen in een puinhoop. Hij ziet als een pastor: wat zal er van al die mensen overblijven? Hij ziet als een koning: waarom zijn vrede en ontferming niet toegelaten? Zijn stad, zijn mensen, zijn toekomst - verdwijnen zullen zij. En dat visionaire besef breekt zijn gemoed. Een land zonder stad, een stad zonder tempel, een tempel zonder God is het tegenovergestelde van het allermooiste. Het is als een plantage die aan het oerwoud wordt overgelaten; een land, wat wordt prijsgegeven aan de zee. Alleen de ruines zullen nog herinneren aan de hooggestemde idealen van toen.¹⁴

Daarom kent men in de joodse traditie men het volgende gezegde: als de liefste van uw jeugd sterft, uw levensgezel, dan is het u, alsof in uw dagen de tempel werd verwoest. De ondergang van de tempel doet mensen uitroepen: Is God er niet meer? Verdwijnt met het godshuis ook de Eeuwige? Het verlies van de dierbaarste mens in je leven is als het verlies van de tempel. Beide zijn ondraaglijk.

Is het toeval dat Jezus zijn zelfbeheersing verliest? Of mag je dat zo niet zeggen? Is het heilige toorn, die over hem komt, als hij de wisselaars op het tempelplein ziet? Het lijkt alsof al zijn verdriet wordt omgezet in een woede, toorn. Want verdriet en woede: ze liggen dicht bij elkaar. Juist als het gaat om datgene wat je liefhebt. Juist als iets je heel erg na aan het hart ligt. Het kan je kind zijn, je zoon je dochter, het kan ook je vrouw zijn, je echtgenoot. Verdriet en woede tegelijk. Om de onmacht die je voelt. Om de ander te bereiken. Ik hoef dat niet uit te leggen. Want je bent het meest kwetsbaar in wat voor jou het meest kostbaar is.

Voor Jezus was dat de tempel. Het hart van zijn godsdienst. Van de eredienst.

En dat hart was bezoedeld, rot, gecorrumpeerd tot op het bot. En die wisselaars waren het symbool van die corruptie. Ze hadden er een han-

"Zij was bij me en bleef in me geloven." Pas bij de derde poging kwam de 19-jarige blondine op de tekst van de Aretha Franklin-hit. Volgende maand is Joss te zien in de Nederlandse bioscoop. In de sprookjesachtige film 'Eragon' speelt ze een gastrolletje als waarzegster. De sexy zangeres is bekend van hits als 'Right to be wrong' en 'You had me'.

¹⁴ Ik denk aan mijn schoonmoeder, die 40 jaar na dato in huilen uitbarstte over de verwoesting van haar geliefde Koblenz

del van gemaakt, een heel systeem op gebouwd; hier werd God niet meer gediend, hier werd alleen de eigen beurs gespekt en de arme pelgrims de laatste centen uit de zak geklopt. Het heeft de profeten ooit woedend gemaakt: van Jesaja Ezechiël tot Hosea. En later Luther. En hier Jezus. Gods eigen zoon.

Jezus was geen stoïcijn. Is het nooit geweest. En gelukkig maar. Want stel dat hij zijn schouders had opgehaald en gezegd: zo gaat het nu eenmaal in de godsdienst: ze is weerloos in handen van corrupte lieden. Maar zo dacht en voelde Jezus niet. Sterker nog: hij heeft geléden onder de verwording, de verloedering, de bezoedeling. En het maakte hem razend. Maar juist dankzij zijn woede kwam de vraag heel helder op tafel: wie staat er eigenlijk ten dienst van wie? De mensen voor de tempel, of de tempel voor de mensen? De mens voor de sabbath of de sabbath voor de mensen?

Maar ik zeg erbij: het is niet altijd gemakkelijk om woedend te zijn: we hebben het vaak niet geleerd of hebben het altijd horen afkeuren. Lief zijn voor elkaar en de lieve vrede bewaren is ons veel vaker voorgehouden. In onze samenleving heet dat tolerantie: moet kunnen, moet mogen. Maar schuilt daaronder vaak niet de angst? Voor conflicten? Voor de onrust? Voor niet lief gevonden te worden?

Ik weet: uiteindelijk koos Jezus voor die andere weg: die van de grenzenloze opoffering, die respect en bewondering oproepen en ten slotte overgave en geloof. Maar niet nadat hij door zijn woede en zijn verdriet om wat hem dierbaar was de vraag voor eens en altijd op tafel heeft gelegd. "Mijn huis moet een huis van gebed zijn, "maar jullie hebben er een rovershol van gemaakt!"

Het zijn dezelfde handen, die de tafels van de geldwisselaars en de stoelen van de duivenverkopers omver hebben gegooid¹⁵, die daarna het brood zullen breken en uitdelen, de wijn zullen schenken en de beker zullen doen rondgaan. Dezelfde handen, die ons uitnodigen om deel te nemen aan zijn tafel. Amen.

¹⁵ Marcus 11:15